

АЛФРЕД БЕСТЪР ПЪТЕН ДНЕВНИК

Превод от английски: [Неизвестен], 1980

chitanka.info

Към края на 22-то столетие с цената на парични загуби и човешки жертви, с които не могат да се сравнят дори щетите, нанесени от последната Световна война, бяха организирани окончателно съобщенията между планетите от Слънчевата система.

Джон У. Леклънд, „Метрополи на Слънчевата система“

ВЕНЕРА, 10 ЮНИ. Отседнахме в „Екселсиор“. Всички говорят английски, така че всичко е наред. Тук обаче съвсем не умеят да приготвят „мартини“. Маразм! Ходих при тази изумителна модистка, за която разказваше Линда. Почти за стотинки откъгнах пет божествени тоалета. Том каза, че „Валутният обмен за нас е чиста печалба“. Запитах го: „Защо?“ Той отвърна, че: „При тях доларът струва повече, отколкото у нас.“ „Тогава защо пък да не си купя шест рокли?“ — попитах го аз. „За всичко трябва да има мярка“ — отвърна той. А самият си купи нова фотокамера. Свиня!

Оказа се, че Трамбулови и Роджъррови също са тук. Заведоха ни в едно умопомрачително бистро, където е изпълнител Клайд Пипин от нашия стар „Музикален клуб“. Просто съм си загубила ума по неговите песни. И по него самия. Том ме накара да потъна от срам, когато започна да проверява сметката с молив в ръка. Разбира се, нас ни мамят, само че според мене по-добре е да се правим, че не ни п..ка. Сега са наред Марс и Сатурн. След това е Алфа Кентавър.

Единственото, което пречеше за практическото осъществяване на връзките с планетните системи на отдалечените светове, беше недостатъчната скорост на транспортиране. Цели столетия упорити изследвания бяха употребени за решаване на проблема за „свръхсветлинните скорости“, след което пътуването и до най-отдалечените светове заемаше вече не години, а седмици.

Зара Кудърт, „История на междугалактическите пътешествия“

АЛФА КЕНТАВЪР, 19 ЮЛИ. Отседнахме в „Екселсиор“. Всички говорят английски, така че всичко е в ред. Водата обаче е невъзможно да се пие. Пълен маразъм! Ходих при този собственик на потресаващ галантериен магазин, за който разказваше Линда. Буквално за стотинки измъкнах пет ярда фантастични дантели. Всички туземци са страшно немарливи и абсолютно неморални. Просто кошмар. И какво хамство! Том започна да снима някаква глупашка церемония. Дигна се адска гюрултия. Едва не му измъкнаха фотокамерата. След това пристигна някакъв чиновник, който започна да мънка на развален английски: „Те казват, повече не, моля. Ще счупят.“ Том: „Какво ще счупят?“ Чиновникът: „Религията. Тайнството. Снимки не трябва. Ще разбият.“ Том: „И имате нахалството да наричате този панаир религия?“ Чиновникът: „Да, моля.“ След това посочи фотокамерата: „Дайте, моля. Трябва, моля, да се разбие.“ Том (на мене): „Каква наглост? Иска заради няколко нещастни снимки да им дам да унищожат четиристотиндоларова камера.“ — „Тя не оскверни «Парижката света Богородица» — казвам — ще мине и при тях.“ Том им даде пари и ние се измъкнахме.

Трамбулови и Роджъррови се оказа, че също са тук. Заведохме ги в едно изумително бистро, където сега пее Клайд Пипин. Просто съм побъркана по него. Когато чух познатите мелодии от нашия стар „Музикален клуб“, изпитах страшна носталгия. Том ни умори от смях, правейки се на току-що пристигнало началство. Ужким е сенатор от Сатурн и изучава обстановката. Изплаши ги до смърт. Само дето не се пукнах от смях. Сега е ред на Бетелгейзе.

Несходството в културите породи сблъсквания, които в края на краищата доведоха до Великата Галактична война. Разорен и отчаян Бетелгейзе се реши на една крайно рискована стъпка.

Правителството беше свалено и бе установена деспотия на деловите кръгове, възглавявана от икономическия диктатор Мадина.

Артър Ракъбър, „Политическа икономия на вселената“

БЕТЕЛГЕЙЗЕ, 23 ЮЛИ. Настанихме се в „Екселсиор“. Всички говорят английски и това е много удобно. Не мога да разбера откъде се взимат слуховете за съществуването на бедност и някакъв недостиг. Празни приказки. В хотела ни хранят божествено. Масло, каймак и яйца до пръсване. По отношение на подтисничеството приказките също са измислица. Келнерите, камериерките и т.н. се усмихват през цялото време и са много жизнерадостни. Дори самолетите при този Мадина са започнали да летят редовно.

Ходих при тази изумителна козметичка, за която разказваше Линда. Най-сетне се реших да си подстрижа косите. Много е шик, но се страхувах да се покажа на Том. Той все пак ме видя и се разяри. Каза, че приличам на чуждестранна пачавра. С времето ще свикне.

Роджърви и Трамбулови се оказа, че също са тук. Ходихме заедно в това дивно бистро, където пее Клайд Пипин. Просто съм се побъркала по него. След два месеца пътешествия съм станала такава космополитка, че му се представих сама. Преди дори не бих посмяла да си помисля за такова нещо. Но сега това ми се стори напълно естествено. „Мистер Пипин — казах му аз, — вече от двадесет години съм ваша поклонница. Още от детските си години.“ — „Благодаря, съкровище — отвърна той. А от вашата «Разклонена корона» съм просто въз възторг.“ — „А, не. Това е номер на Чарли Хойт, съкровище — отвърна той, — никога не съм изпълнявал тази песен.“ — „Но въпреки това аз искам автограф именно от вас, а не от Чарли Хойт“ — не му позволих да ме обърка той и сама се изненадах от своята находчивост.

Утре отиваме на Андромеда. Страшно се вълнувам. Това е апогеят на цялото ни пътешествие.

Най-поразяващата от изненадите, които вселената беше подготвила на човека, беше може би съобщението, че жителите на Андромеда са решили проблема за пътешествията във времето. През 2754 беше издаден указ, позволяващ да се използва машината на времето само от историци, учени и студенти.

Старк Робинсън, „Темпоралният анализ“

АНДРОМЕДА, 1 АВГУСТ. Отседнахме в „Екселсиор“. Всички говорят божествено по английски. Заедно с Том веднага се втурнахме при началството, въоръжени с писма от Търговската палата, от сенатора Уилкинс и от самия този Джо Кейт, чийто племенник ръководи фактически Държавния департамент. Поискахме да ни разрешат екскурзия във времето. Те въобще не искат да чуят: само за научни цели, прекалено е скъпо, за да се използва за развлечение на туристи и прочие... Поради това се наложи малко да бъдат сплашени: леко да поизлъжем, едва-едва да ги позаплашим. Тогава те се съгласиха. С тези кретени винаги е необходима твърдост.

Том си избра Лондон, 5 септември 1665 г. „Това пък, защо?“ — попитах го аз. „Това е датата на Големия Пожар, унищожил Лондон — отвърна той. — Цял живот съм мечтал да го погледам.“ — „Не ставай дете — казах му аз. — Пожарът си е пожар. По-добре да поразгледаме облеклото на Мария Антоанета.“ Том беше категоричен: „Това и дума да не става! Та нали аз измъкнах разрешението за екскурзията. Поради това ще видим нещата, които Аз искам.“ Егоист! Наложих се да обменим пари за валута от XVII век. Трябваше и да се преоблечем в старинни дрехи. Съмнявам се, че те бяха почистени както трябва. Едва не се отказах от екскурзията.

И кой се оказа прав? Пожар като пожар. Вярно е, че си купихме божествено сребро и порцелан и десет потресаващи сервиза за маса. Освен това и сервиз за чай. А Том въобще няма от какво да се оплаква. Отмъкна шест меча и един шлем. Представям си как ще изглежда всичко това у нас в залата. Щеше да ме умори фактът, че ние почти бъкел не разбирахме. Тези лондончани през 1665 година не са се научили още дори да разговарят на своя роден език!

През тази седмица ще сме си вече в къщи!

Придвижването в космическото пространство със скорост, надхвърляща скоростта на светлината, породиха един физически парадокс. Той се състои в това, че макар пътниците на космическия кораб да усещат протичането на времето (субективното време), тяхното движение в пространството става с такава бързина, че за останалата част от вселената времето на пътешествието им

фактически е равно на нула (обективното време). Например от Андромеда се отправя на 1 август космически кораб до Земята. На мястото на предназначението си той ще пристигне също на 1 август. С други думи, времето на потеглянето и времето на пристигането си съвпадат. За тези обаче, които са се намирали на кораба, пътешествието продължава една седмица.

Оливър Нилсън, „Парадоксите на космическите пътувания“

20 АВГУСТ, У ДОМА. Макар по дневника да е вече 20 август, тук, на Земята, е само 14 юни. Цялата тази мътилка за субект. и обективн. време въобще не ми влиза в главата. Ние пътувахме цели 3 месеца, а на Земята са изминали само две седмици. Истински кошмар. Имам усещането, че въобще не съм ходила никъде.

Раздаваме подаръците. С Линда въобще не можеш да се разбереш. Твърди, че ме е помолила да ѝ донеса от Калисто диворозов пеньоар, а не мъртвосин. Сигурно бълнува. Да иска към своите коси диворозов! Том е извън себе си. Забравил е да снее капачката на обектива, когато е снимал Големия Пожар, и всички снимки са пропаднали. Сега никой не иска да ни повярва, че той се е оказал достатъчно важна птица, за да се промъкне в машината на времето.

Наминаха Роджърви и Трамбулови. Поканиха ни да се почерпим в новия „Колониален клуб“. Сега там участвувал Клайд Пипин с божествена програма. Искаше ми се до припадък да отида, но ми се наложи да откажа. Просто съм грохнала. Вселената е нещо, разбира се, голямо, но да живея в нея, моля ви се, много ви благодаря!

Публикувано в списание „Наука и техника“, брой 44/1980 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.